

τιζε στερεὰν καὶ θάλασσαν. Ὅμως ἐξηκολούθει νὰ πνέη εἰσέτι ἄνεμος θαλάσσιος ὀξύς, φέρων τὰ ἀφρίζοντα κύματα πρὸς τὸν αἰγιαλόν, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἡ ἀφρίζουσα βραχία.

Περίλυποι οἱ δυστυχεῖς περετήρουν τὴν κυκλινομένην θάλασσαν, ὅτε ὁ μαῦρος αἰφνιδίως ἔρρηξε κραυγὴν·

— Νὰ πάλιν ἡ καταρριμένη σκούρα.

Πραγματικῶς ἦτο τὸ πειρατικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον πρὸς αὐτοὺς ἔπλεε, καὶ ἐκ τοῦ καταστρώματος τοῦ ὁποίου εἶχε περκατηρηθῆ τὸ ναυάγιον τοῦ βρικόου.

— Τρέξτε νὰ φύγωμεν εἰς τὴν ξηράν, εἶπεν ὁ μάγειρος, ἔχομεν ἀκόμη τὴν μικρὰν λέμβον.

— Εἶνε ἀνωφελές, εἶπεν ὁ ναύκληρος, σείων τὴν κεφαλὴν. Ἐὰν ἡ μεγάλη λέμβος δὲν ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ διὰ τῆς βραχίαις, ἡμεῖς ἀναμφιβόλως δὲν θὰ τὸ καταρθώσωμεν. Ἐκτὸς τούτου ὁ πειρατὴς πλέει πολὺ ταχέως καὶ δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποφύγωμεν.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμι τῆς γνώμης νὰ δοκιμάσωμεν μὴπως σωθῶμεν, εἶπεν ὁ μαῦρος. Δὲν εἶνε χειρότερον νὰ πνιγῶμεν, παρὰ ζωντανοὶ νὰ πέσωμεν εἰς τὰ χέρια αὐτῶν τῶν διαβόλων, οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς σφάζωσι.

— Διατί θὰ μᾶς θανατώσῃ, ἀροῦ δὲν θὰ τοῦ ἀντισταθῶμεν, τὸ δὲ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν του;

— Τότε θὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ τὸν ὑπηρετήσωμεν. Τόσα πολλὰ κακουργήματα ἔχω ἀκούσει δι' αὐτόν, ὥστε ἀμφιβόλως, ἂν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ φύγωμεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ τὸ νὰ ὑπηρετήσω κακούργον, ἐτονθόρουζεν ὁ γηραιὸς Ὀλλανδός. Εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν ὑπῆρξα τίμιος ναύτης, καὶ τίμιος θέλω νὰ μείνω.

— Τότε φύγε!

— Εἶνε ἀδύνατον. Οἱ πειραταὶ θὰ μᾶς συλλαβῶσι μετὰ μεγάλης εὐκολίας, διότι γνωρίζουσι καλλίτερον ἀπὸ ἡμᾶς αὐτὴν τὴν ἔρημον παραλίαν. Βλέπετε, Ἀντώνιε, εἶνε εἰς τὸν δρόμον!

Πράγματι ἐκ τῆς σκούρας, ἣτις δὲν εἶχε χωρήσει πολὺ, ὡς γνωρίζουσα καλλιστεὰ τὰ ἀβασθῆ ταῦτα τῆς θαλάσσης μέρη, ἀπέπλεον δύο μεγάλα καὶ καλῶς ὀπλισμέναι λέμβοι, ταχέως πλησιάζουσαι πρὸς τὸ ναυάγιον.

— Ἐ! ἐκραύγασεν ὁ διοικῶν τὴν πρῶτην λέμβον εἰς γαλλικὴν καὶ ἀκολούθως εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Τί πλοῖον εἶνε αὐτό;

— Γερμανικὸν πλοῖον *Oorania* ναυαγήσαν. Ὁ πλοίαρχος μετὰ ἑξ ναυτῶν ζητῶν νὰ ἀποβιβασθῆ εἰς τὴν ξηρὰν ἐπνίγη ἀπήνησεν ὁ ναύκληρος ἀγγλιστί.

— Τί ἔχετε φορτωμένα;

— Διάφορα ὑφάσματα μάλλινα, λινὰ καὶ μεταξωτά. Μέρος τοῦ φορτίου ἐβλάβη ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

— Δὲν πειράζει! Δυναμέθη καὶ αὐτὰ νὰ τὰ χρειασθῶμεν.

— Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ βλάψετε δυστυχεῖς ναυαγοῦ.

— Ἄν βέβαια δεῖχθῆτε φρόνιμοι, τί-

ποτα δὲν θὰ πάθετε ὁ πλοίαρχος Λαφίττης εἶνε ἄνθρωπος, ὅστις δέχεται ἀπὸ ὁμιλίαν.

Οἱ πειραταὶ ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ ναυαγίου, καὶ ἤνοιξαν τὴν ἀποθήκην τῶν ἐμπορευμάτων. Οἱ ναυαγοὶ ἐτέθησαν ἐπὶ τινος λέμβου καὶ ἐφέθησαν πρὸς τὴν σκούρα, πρὸς τοὺς ὁποίους οὐδὲν ἐπετράπη νὰ λάβωσιν ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων πραγμάτων των. Μόνον τὰ ἐνδύματα ἄτινα ἐφόρουσιν ἄφησαν αὐτοῖς.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς σκούρας τοὺς ὑπέδεχθη ὁ πλοίαρχος Λαφίττης. Ὁ διαβόητος οὗτος πειρατὴς, ὁ τρόμος τότε τῆς Μεξικανικῆς θαλάσσης, ἦτο ἀνὴρ ὑψηλός, ἡλικίας τεσσαράκοντα περίπου ἔτων καὶ ἔχων τὴν ὄψιν ἀγρίαν, διότι ἐν μέσω πσομελαίνης κόμης καὶ γενειάδος ἔλαμπον φρικωδῶς δύο ὀφθαλμοὶ λυγροί. Ἐφόρει εἶδος στολῆς ναυτικῆς. Ἐπὶ τῆς πλευρᾶς αὐτοῦ ἐκρέματο βραχιεὶς τις σπῆθη, καὶ ἐπὶ τῆς ζώνης ὑπῆρχε βεβυθισμένον πιστόλιον. Εἰς γλῶσσαν ἀγγλικὴν ἤρχισε νὰ ἀνακοίη τὸ πλήρωμα τῆς *Oorania*. Ὁ ναύκληρος διηγήθη αὐτῷ πᾶν ὅσα εἶπε καὶ εἰς τὸν διοικητὴν τῆς λέμβου, περκακλῶν αὐτὸν νὰ μὴ τοὺς καταστρέψῃ.

— Οὐδὲν συμφέρον ἔχω νὰ σᾶς βλάψω, ἀμὲν θελήσῃτε νὰ μὲ ὑπακούσῃτε, εἶπεν ὁ πειρατὴς.

— Τί ἐνοεῖτε μὲ τούτο πλοίαρχε;

— Ἐνοῶ ὅτι, ὅστις δὲν εἶνε μαζὺ μου, εἶνε ἐχθρὸς μου.

— Ἄλλ' ἡμεῖς δὲν ἀντεστάθημεν.

— Ὅχι, ἀλλὰ δύνασθε ἀκολούθως νὰ μαρτυρήσῃτε ἐναντίον μου ἐνώπιον κανονικοῦ ναυτοδικαίου. Θέλετε νὰ λάβετε ὑπηρεσίαν εἰς τὴν σκούρα μας; τότε εἰσθε φίλοι μας πρὸς τοῦτο ὑποχρεούσθε νὰ ὑπηρετήσῃτε ἐπὶ δύο ἔτη. Μετὰ πρέλειυσιν τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ διαστήματος θὰ σᾶς ἀφήσω. Θὰ ἔχετε λάβει τότε μέρος εἰς τὰ κακουργήματά μας, καὶ γνωρίζω τότε, ὅτι δὲν εἶνε φόβος νὰ μὲ προδώσετε. Λοιπὸν δέχεσθε αὐτὰς τὰς προτάσεις μου;

Ὁ γέρον Ὀλλανδὸς σείσας σκεπτικῶς τὴν κεφαλὴν ἀπήνησεν:

— Οὐδέποτε... εἶμι τίμιος ναύτης καὶ χριστιανός!

— Κατεβῆστε τὴν σανίδα! ἐκραύγασεν ὁ Λαφίττης.

Σκνίς τις κατεβιβάσθη ὀλίγους τινὰς πόδας ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης.

— Δέστε τὰς χεῖρας τοῦ τρελλοῦ τούτου ὀπισθάρχωνος καὶ βάλτε τον εἰς τὴν σανίδα. Ἐ, Βιργίνιε!

Μακρὸς τις γίγας ἐνεφάνισθη.

— Εἶνε γεμάτο τὸ πιστόλι σου;

— Ναι, καπετάνιε!

— Θέσε το εἰς τὸ αὐτὸ αὐτοῦ τοῦ βλακῶς!

Ὁ μαῦρος ἔπραξεν ὅ,τι διετάχθη.

— Λοιπὸν θέλετε νὰ περκαχθῆτε τὴν πρότασίν μου; ἤρωτησεν ὁ Λαφίττης.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ γηραιὸς Ὀλλανδὸς μετὰ σταθερᾶς φωνῆς, δὲν θέλω. Ἐζῆσα ὡς τίμιος ναύτης, καὶ τίμιος θέλω νὰ ἀπὸθάνω καταρριμένος νὰ ἦσθε κακούργου!

Θεὸ μου, εἰς χεῖρας σου περκαδίδω τὸ πνεῦμά μου...

— Πῦρ! ἐκραύγασεν ὁ Λαφίττης.

Ὁ μαῦρος ἐπυροβόλησεν, ἡ δὲ τόσον πλησίον βληθεῖσα σφαιρα συνέτριψε τὸ κρανίον τοῦ γενναίου αὐτοῦ. Νεκρὸς κατέπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν.

— Λοιπὸν καὶ οἱ ἄλλοι! ἐκραύγασεν ὁ πειρατὴς.

Ἀπαντες οἱ ναῦται κατὰ σειράν καὶ τελευταῖος ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ μάγειρος ἐτέθησαν ἐπὶ τῆς σανίδος. Οὐδεὶς εἶχε τὴν γενναϊότητα τοῦ Ὀλλανδοῦ. Ὅπως σωθῶσιν, ἐδέχθησαν νὰ ὑπηρετήσωσιν ἐν τῇ συμμορίᾳ.

Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Τοβία. Ὁ πτωχὸς ναυτοπαῖς ἐνεθυμήθη τὰς συμβουλὰς τῆς μητρὸς του καὶ τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς του, νὰ μὴ περκακλήνῃ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς. Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ εἰπῇ καὶ ὄχι, ἀλλά:

— Κύριε, εἶπεν, εἶμι ἀκόμη τόσον μικρὸς καὶ δὲν γνωρίζω τὸν κόσμον. Λάβετε τὴν κλωσύνην νὰ μοῦ δώσετε προθεσμίαν νὰ σκεφθῶ!

Οἱ πειραταὶ ἐγέλασαν.

— Προθεσμίαν, ἐκραύγασεν εἰς, ὅστις ἐφάνετο ὡς ὑπαρχηγός. Ναι, προθεσμίαν, μισοῦ λεπτοῦ τῆς ὥρας, μάγκα!

— Ὅχι, Δορβίλλη, εἶπεν ὁ Λαφίττης, ἀφήστε τὸν μικρόν τοῦ διδῶ τὴν ζητηθεῖσαν προθεσμίαν. Παιδιά, σηκώστε τὴν σανίδα.

Ἀκολούθως ἐψηθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὰ οὖς τοῦ ὑπαρχηγοῦ του. Ὁ Τοβίας τὸ περετήρησεν, οὐδὲν ὅμως κινῶν ὑποπεύθη, ἀλλὰ ἐχάρη, ὅτι πρὸς τὸ πρὸν ἔσωσε τὴν ζωὴν του, χωρὶς νὰ ἐπιβάρυνῃ τὴν συνείδησιν αὐτοῦ διὰ τινος ἀμαρτήματος.

Εἰς τὸν πλοίαρχον τῶν πειρατῶν ἐφάνετο ὅτι τὰ ὕδατα τῶν πρὸ τῆς Λουϊσιανικῆς νήσων ἦσαν ἐντελῶς γνωστά. Ἡ σκούρα ἔπλευσε δύο εἰσέτι θαλάσσια μίλια πρὸς δυσμὰς, καὶ ἐκεῖ, ὀπισθεν μικρᾶς τινος νήσου, εὔρεθῆσιν ἀσφαλῆ, ὅπως ἀγκυροβολήσῃ. Ἐνταῦθα ἔπρεπε νὰ ἀποβιβασθῆ διὰ λέμβου τὸ πολυτίμον τοῦ ναυαγίου φορτίον, διὰ τὴν ἐκφόρτωσιν τοῦ ὁποίου ἐχρειάζοντο πολλοὶ ἡμέραι.

Καὶ ὁ Τοβίας μετὰ τῶν ἄλλων ἠναγκάσθη νὰ ἐργασθῆ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν. Δὲν τὸν μετεχειρίσθησαν δὲ κακῶς, ἀλλὰ τῷ ἐδόθη τροφή καὶ οἶνος.

(Ἔκτεται τὸ τέλος.)

BIBLIOTHEKHN «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΔΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓ

Ἐξεδόθη ὁ δεύτερος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλον (σελ. 160), καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοῦ; ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοῦ; ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἔξωτικῷ. Ἀποστέλλεται δὲ τῷ αἰτήσαντι ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

Ὅσοι τῶν κκ. ἀναποκρετῶν μας ἔχουν λάβει τὸν πρῶτον τόμον, παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι δηλοῦντες συνίμα καὶ τὸ ποσὸν τῶν σωμάτων.

ΑΘΗΝΗ·Ι.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3